

Abbie Chalgoum over de toneelversie van zijn 'Ik blijf bij je':

"HET IS MIJ OVERKOMEN, MAAR IK STA HIER NU EN HET GAAT GOED MET ME"

Al is het er maar één. Eén kleine Abbie die dankzij hem praat, gehoord en geholpen wordt en weet dat hij of zij niet alleen staat. Dan is zijn missie geslaagd. Want nu schrijver en acteur Abbie Chalgoum uit eigen ervaring weet wat het oplevert als je je verhaal deelt - hoe pijnlijk en heftig ook - ziet hij het als zijn missie om anderen aan te sporen dit ook te doen. Aanleiding voor hem om na zijn boek met de titel 'Ik blijf bij je' nu ook een toneelversie op de planken te brengen. Het stuk, onder regie van Michel Sluysmans, is vanaf eind november te zien bij Toneelgroep Maastricht in Maastricht en Venlo.

"Het is best wennen als enige acteur op het podium tijdens de repetities," begint Abbie zijn verhaal wanneer hij na een lange repetitiedag neerploft. "Waar je normaal met een cast staat en elkaar afwisselt, sta ik er nu in mijn uppie. Dat betekent dat ik continu scherp en alert moet zijn," vertelt Abbie. "Dat is intensief." Maar zijn enthousiasme lijkt er niet minder om. "Tegelijkertijd is het mijn verhaal en na het schrijven van het boek, lukt het me nu om het los te laten en het meer van een afstand te bekijken. Dan voelt het wel dat ik het kan spelen." In het script dat hij zelf in eerste instantie in gedachten had zou hij zijn verhaal door meerdere acteurs laten spelen. Abbie: "Volgens Michel zou ik het boek daarmee tekort doen en zouden we er beter aan doen om het dichterbij mijzelf te houden en dus als ik het zelf zou spelen. En hij heeft gelijk."

Hoop dankzij happy end

Zo is de toneelversie van 'Ik Blijf bij je' nu uiteindelijk een vertelling geworden waarin Abbie zichzelf speelt. Een monoloog dus? "Ja, al dekt dat de lading ook niet helemaal, zo vertelt hij. "Het is meer een combinatie van monoloog, een 'Ted Talk' en een college met informatie en feiten over thema's als depressie, kindermishandeling en racisme. Een persoonlijk verhaal met heftige gebeurtenissen en feiten, maar op een toegankelijke manier met voldoende ruimte voor de kijker om er zelf een beeld bij te vormen. Dat is misschien de beste omschrijving." Met, zo benadrukt hij maar al te graag, een happy end. "Want *ik* ben het zelf die het verhaal daar nu staat te vertellen. Het is mij overkomen, het was heel heftig, maar ik sta hier nu en het gaat goed met me. Dus er is hoop. Hoop voor kleine en ook grote Abbies."

Dialectsprekende superallochtoon

Want, zo begon het voor hemzelf ook, met het delen van zijn verhaal. "Had ik toen maar geleerd om te praten. Om te vertellen hoe het was. Wat het met je doet om op te groeien tussen de Nederlandse en Marokkaanse cultuur. Om, hoe hard je ook je best doet, je uiteindelijk aan alle kanten bevestigd wordt dat je nergens bij hoort. En ook: hoe het is om als kind op te groeien in een huis waar het niet veilig is en je in angst leeft voor je eigen vader. Ik sprak er niet over, met niemand. En dat deed ik later nog steeds niet. Ook niet toen aan de buitenkant leek alsof er niets aan de hand was. Dat ik voor buitenstaanders de dialectsprekende superallochtoon was die in Venlo actief onderdeel uitmaakte van de gemeenschap. Die voor de klas stond, in het theater speelde en actief was in de politiek. Niemand die zag hoe ongelukkig ik vanbinnen was en hoe ik door depressies en alcoholverslaving langzaam naar de afgrond dreef."

Maar toen zijn verhaal uiteindelijk na een tweede zelfmoordpoging naar buiten kwam, wat in eerste instantie vreselijk eng was, bleken de reacties uiteindelijk helemaal niet wat hij altijd dacht dat ze zouden zijn. “Ik verwachtte bevestigd te worden in hoe fout ik het allemaal deed, maar uit de meest onverwachte hoeken ontving ik steunbetuigingen, werd er geluisterd en kreeg ik hulp. Dat was zo’n openbaring. Het was zwart, maar naarmate ik begon te delen, kwam er steeds meer licht. En zo leerde ik: je hebt die andere mensen om je heen nodig. Het is mijn verhaal, maar zonder hen had ik het niet gered. Zo leerde ik om te praten en zie ik het nu als mijn missie anderen aan te sporen dat ook te doen.”

Spiegel voorhouden

En hoewel Venlo voor hem de plaats is waar hij die meest zwarte periode doormaakte en hij de stad een aantal jaar geleden ook verliet om in een andere omgeving een nieuw leven op te bouwen, is er voor Abbie geen andere plek waar de première van zijn theaterstuk moet plaatsvinden. “Venlo heeft me veel gegeven, maar ook veel pijn gedaan. Maar ik ga nog steeds met liefde terug. Mijn familie woont er, een belangrijk deel van mijn roots liggen daar. Ik voel me nog steeds *unne jong oet Venlo*.” Wie hij straks in het publiek hoopt aan te treffen? “Vooral een mix van heel veel mensen. Mensen uit de Marokkaanse en Islamitische gemeenschap, die zich vanuit cultureel oogpunt zullen herkennen in mijn verhaal; hoe moeilijk en ongebruikelijk het is om je verhaal te delen met de buitenwereld, uit angst en schaamte om de ‘vuile was niet buiten te hangen’. Maar ook jongeren en leerlingen uit het middelbaar onderwijs die zich om wat voor reden dan ook niet gezien en gehoord voelen. Ook hoop ik professionals uit zorg en hulpverlening, uit het onderwijs en de politiek, te zien. En hen inzichten te bieden en een spiegel voor te houden. Want de thema’s als depressies, kindermishandeling en zeker ook racisme zoals die in mijn verhaal voorkomen, zijn nog steeds aan de orde van de dag. Ik ben nu vader, en nog steeds word ik ermee geconfronteerd. Bij het zoeken van een huurwoning, het bieden op Marktplaats. Met mijn achternaam sta ik nog altijd met minimaal 1-0 achter. Dat doet nog steeds pijn, maar het verschil is dat ik er nu over praat en beter inzie dat het niet aan mij ligt.”

Een boek, een theatervoorstelling: what’s next? aar droomt Abbie nog van? “Het is überhaupt al een droom die uitkomt om dit te mogen spelen. We zijn momenteel al druk bezig met de verfilming van het boek. Die komt er straks dus ook aan. Met elke vorm waarin ik mijn verhaal vertel, bereik ik weer een ander publiek en overal zitten die kleine Abbies tussen. Zij, voor wie ik dit doe en die ik zo graag wil laten zien: praat en weet dat er geluisterd wordt.”